

16. Jungfrun i fågelhamn.

Mäntsälä. Svenssons saml. 4, 84; även Brage, årsskrift IV, 208.
Ur handskrivet häfte. Uppt. A. P. Svensson.

1. Grant vet jag, var den skogen är,
som kallas apelerskogen.

I den där växa de ljuvligaste träd,
som fagraste äro på jorden.
— men sven må den vänasta vinna —

2. Ut i den där växa de fagraste trän,
som kallas här apel och linden,
inunder dem löpa de skönaste djur,
man kallar dem hjorten och hinden.

3. Den herren Nils Eriksson båd
han lät gulltrådar spinna,
därav lät han snaror lägga,
han mente de djuren binda.

4. Skam får den gamla trollkona,
hon räds för riddarelist,
hon skapar sig i villand hök,
som flyger så högt upp i sky.

5. Hon skapar sig i villsam hök,
som flyger så högt upp i gren.
Det sporde riddar Nils Eriksson,
han vill den skogen faller.

6. Då kommo där de bönder fram,
som skogen tillhörde med rätta.
»Om du tager nert vårt fäderne arv,
så viljom vi dig stor träta.»

7. »Och hören I, herr Nils Eriksson,
vi vilja giva er råd,

att I den fågelen skole få,
då giver den en blodiger bråd.»

8. Falken tog den blödande bråd
och satt sig i en lind,
och när han slitit den bråden opp,
så vart han en stolter mö.

9. »Jag satt uti min jungfrubur
och lade guld i knä.
Då kom där in min gudmoder,
hon mig den faran vållad.»

10. Så skar han bladet i eget bröst
och kastar det långt ifrån sig.
Med ynkelig ton gnälld höken därvid,
ej må man den så mista.

11. »Man skapad mig till en löpand
hind,
åt skogen bad man mig löpa,
all mina nöjen i ulvar grå,
som dageligen skulle mig klösa.»

12. »Vi villen I mig så svika,
vi äre ju annars så like,
min sköna jungfru, hören I,
vi är bägge av konungsligt blod.»

13. Så togo de varandra uti famn
och kysste så hjärtelig.
»Den icke är född eller födas må,
som oss mera skall åtskilja.»
— mens sven må den käraste vinna —